

לעילוי נשמת

ר' עוזיהו אליהו בן ר' שלום קמיסר ז"ל

דם שנמצא בפרוזדור

משל משלו חכמים ברחם האשה, החדר, והפרוזדור, והעלייה. החדר הוא המקור, מבפנים בעובי גופה לצד אחוריה, והוא פתוח לפרוזדור. והפרוזדור מבחוץ לצד פניה, ודרכו דמים יוצאים חוץ לגופה. והעלייה בנויה על גבי שניהם, ולול פתוח בה לפרוזדור. **דם הבא מהמקור טמא, ודם הבא מהעלייה טהור.**

נמצא דם בפרוזדור [בגג פרוזדור מן הלול ולפנים], ואין ידוע אם מהמקור בא והוא טמא, או מהעלייה בא והוא טהור, אף על פי שהעלייה קרובה, מכל מקום מאחר שהדמים של המקור מרובים, הרי הדם הזה בחזקת טמא גמור, ככל דם הבא מהמקור.

מתחילה אמר רבא, שהטעם שמטמאים את הדם בחזקת שבא מהמקור, אף על פי שדמי העלייה קרובים יותר, כי דם המקור מרובה ומצוי, ולכן מסתבר שהדם הזה בא מהמקור.

אבל למסקנה, די בכך שדם המקור מרובה, כדי שנטמא את הדם שנמצא בפרוזדור, כי רוב לבד גם עדיף מקרוב].

ומשום כך:

א. חייבים עליו על ביאת מקדש, שאם נכנסה בשוגג לעזרה קודם שנטהרה, מביאה קרבן כנדה גמורה שנכנסה לעזרה, ואינה כספק טמאה, שאינה מביאה קרבן מספק.

ב. שורפים עליו את התרומה, שאם נגעה בתרומה קודם שנטהרה, הרי התרומה טמאה בוודאי, ונשרפת, ואינה כתרומה שהיא ספק טמאה, שאין שורפים אותה.

חבית יין שצפה בנהר

לדעת רב, ודאי ממקום זה נפלה, כי חביות שנפלו במקומות אחרים לא היו מגיעות לכאן, אלא טובעות קודם לכן בנהר. ומאחר שנפלה במקום זה, אם רוב העיר הזו גויים, היין אסור כיון נסך, ואם רוב העיר הזו ישראל, היין מותר.

ולדעת שמואל, יתכן שנפלה ממקומות אחרים, וזרימת הנהר הביאה אותה לכאן. ולכן אם רוב המקומות של מהלך הנהר הם גויים, היין אסור, אף על פי שרוב העיר הזו ישראל.

חבית יין שנמצאת בכרם של ערלה

חבית יין שנמצאת בכרם של ערלה, וניכר שגנבים החביאו אותה שם, הכל מודים שאין לתלות את היין בענבי הכרם הזו הקרובה, כי מי שגונב יין אינו מחביא אותו במקום שמשם גנבו, ואם כן אין לנו אלא ללכת אחר רוב הכרמים שאינם ערלה. ואם במקום זה רוב הגנבים הם ישראל, אין לאסור משום יין נסך, והיין מותר.

אבל אם נמצאו ענבים חבויים בכרם של ערלה, יתכן שמהכרם הזה נגנבו, ויש לאסור משום ערלה. [וייל"ע אם כוונת הגמרא שוודאי מהכרם הזה נגנבו, ואם כן אף לדעת רבי חנינא, אין להתיר אותו, אף על פי שרוב הכרמים אינם ערלה, או שכוונת הגמרא שמי שהולך אחר הקרוב, יש לו לילך כאן אחר הקרוב, כי בזה לא נאמר שאין הגונב מצניע במקום שגונב, אבל לדעת האומרים רוב עדיף, יש להתיר מטעם רוב].

נמצאו טמונים נודות גדולים של יין, ודאי שלא באו ממקומות אחרים, אלא ממקום זה, כי אין עוברי דרכים נוטלים עימהם נודות גדולים. ולכן אם רוב מוכרי היין במקום זה ישראלים, היין מותר. ואם רוב מוכרי היין במקום זה גויים, היין אסור.

אבל אם נמצאו טמונים נודות קטנים של יין, יתכן שנפלו או נגנבו מעוברי דרכים, ומאחר שרוב העולם גויים, היין אסור.

ואם נמצאו נודות קטנים עם נודות גדולים, דין הקטנים כדין הגדולים, שבוודאי ממקום זה באו, שכן דרך המוכרים המעמיסים את הגדולים על החמור משני צידיו, וכשאחד כבד

מחבירו, מוסיפים בצד הקל נוד קטן להשוות את משא החמור, ולשם כך יש להם נודות קטנים עם הגדולים.

מדיני נוי העיר

נוי לעיר, שיהיה מרחב פנוי לפנייה, ולכן הבא לזרוע או לנטוע סמוך לעיר, מרחיק ממנה כשיעורים הבאים.

הרחקת אילנות:

לדעת תנא קמא – רוב האילנות מרחיקים 25

אמה, וחרוב ושקמה מרחיקים 50 אמה.

ולדעת אבא שאול – כל אילן סרק מרחיקים 50

אמה.

והרחקת זרעים:

1000 אמה.

לדברי חכמים, כן הדין בכל מקום. אבל לדברי רבי אליעזר, דווקא בערי הלוויים נאמר החילוק בין הרחקת זרעים להרחקת אילנות, אבל בערי ישראל לא נאמרה הרחקת 1000 אמה לזרעים כלל, ואין מרחיקים את הזרעים אלא כשיעור הרחקת האילנות.

אם העיר קדמה ואחר נטעו אילן בסמוך לה – קוצצים את האילן, ואין משלמים לנוטע את נזקו. [אף על פי שתקנו שהנוטע סמוך לבור באיסור, מקבל את נזקו כשיקצו את אילנו, כי נזקו מרובה, בזה לא תקנו שיקבל את נזקו], משום שהנוטע סמוך לעיר, מזיק את הרבים ואין ראוי [לתקן] שיקבל את נזקו.

אם האילן קדם ואחר כך נבנית העיר – קוצצים את האילן המקלקל את נוי העיר, ואחר כך משלמים לבעל האילן את נזקו, אבל אין מעכבים את הקציצה עד התשלום, כי אם לא יקצו עד שישלמו, יתעכב הדבר זמן מרובה, משום שכל דבר המוטל על הרבים, כל אחד סומך על חבירו שיעשהו, ואינו נעשה במהרה, [כמו שאמרו, קדרת השותפים לא חמה ולא קרה], ולכן תחילה יקצו את האילן ואחר כך יבוא בעל האילן ויתבע את נזקו.

ואם אין ידוע מי קדם – האילן יקצץ ממה נפשך, ובעל האילן לא יקבל את נזקו, עד שיביא ראיה שהאילן קדם.

הרחקת גורן

דרך בני אדם לזרות את התבואה בגורן [=זורק

את התבואה כלפי מעלה ברכת, והרוח מנשבת ודוחפת את המוץ למרחוק].

ומשום כך יש להרחיק את הגורן 50 אמה

מהעיר, כדי שהמוץ לא יזיק לבני העיר.

וכן יש להרחיק את הגורן 50 אמה מנטיעות של

קישואים או של דלועים או מזרעים של חבירו,

כדי שהמוץ לא ייבש אותם.

וכן יש להרחיק את הגורן 50 אמה מנירו של

חבירו, [ניר היא חרישה שחורשים בימי הקיץ, כדי שימותו שרשי הקוצים והעשבים, קודם ימות החורף

שזרעים בהם], וטעם הרחקה זו, משום שהמוץ

המגיע לשדה חבירו נעשה זבל, וכשיעשה גורן

סמוך לנירו של חבירו, יתרבה הזבל יותר מדי,

ויזיק בכך לזרעים שיזרעו בו.

ולדעת אביי, לא נאמרו שיעורים אלו אלא בגורן

קבוע, [שזורים בו ברכת], אבל בגורן שאינו קבוע,

שאין הכרי גדול, ואין צריך לזרות בו ברכת,

אלא הרוח מנשבת בכרי והמוץ נדף מאליו, אין

צריך הרחקה של 50 אמה, ודי בהרחקה שעל

ידה לא יגיע נזק המוץ לניזק.

ודעת רב אשי לא נתבארה בזה, ויתכן שסובר שגורן שאין

קבוע אינו צריך הרחקה כלל, וילייע בזה.

ניתן לקרוא את האותיות המודגשות בלבד

כסיכום קצר של הדף

[לתרומות ולהנצחות](#)

[לרכישת ספרי בקיצור באתר אמזון](#)

[להצטרף לקבוצת וואצאפ לקבלת הקבצים מידי יום](#)

[להצטרף לקבוצת טלגרם לקבלת הקבצים מידי יום](#)

כל הזכויות שמורות © מותר להפיץ שלא למטרה מסחרית